

Nader y Simin, una separación / Jodaeiye Nader az Simin

Direcció: **Asghar Farhadi**

País: Iran (2011)

Festival de cinema asiàtic
+MOSTRA / Sala 7

Fitxa tècnica

Guió Asghar Farhadi **Fotografia** Mahmoud Kalari **Música** Sattar Oraki **Interpretació** Peyman Moaadi, Leila Hatami, Sareh Bayat, Shahab Hosseini, Sarina Farhadi **Durada** 123 min **Gènere** Drama **Llengües** Persa, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La Simin vol deixar l'Iran actual, però en Nader, el seu marit, no vol deixar sol el pare, que pateix Alzheimer, i se separen. En Nader contracta una dona per cuidar-lo, però aquesta demostra no saber fer-ho, i fruit del nerviosisme esclata un greu problema entre tots plegats que acaba als jutjats.

Crítica

Si una pel·lícula de Hitchcock o Brian de Palma ens dona una lliçó sobre com hem de treballar el punt de vista per manipular l'espectador en un laberint de mentides, **Nader y Simin, una separación** és una classe magistral sobre com s'ha d'utilitzar el punt de vista per guiar l'empatia de l'espectador en un laberint de veritats a mitges.

L'excel·lent film d'Asghar Farhadi funciona com un *thriller* disfressat de drama de costums: a cada canvi de pla correspon un canvi en la perspectiva ètica dels personatges, de manera que el cineasta iranià ens empeny a créixer amb ells, a fer més complexa la nostra mirada a través de la seva ambivalència moral, que converteix un bo en un dolent i viceversa en qüestió de fotogrames.

Farhadi no posa les coses fàcils

Tot consisteix en la història d'un pla i el seu contraplà. En la primera seqüència, en Nader i la Simin expliquen a càmera per què volen separar-se –ella vol marxar de l'Iran, vol donar un futur millor a la seva filla; ell vol quedar-se, ha de cuidar-se del seu pare amb Alzheimer– i el jutge que els escolta està en fora de camp; nosaltres ocupem el seu lloc. És una manera bella i simple d'informar-nos què s'espera de l'espectador, malgrat que Farhadi no li posa les coses fàcils. Cadascun dels personatges té les seves raons per justificar el seu comportament, i el cas és que totes són convincents.

Tothom, des dels protagonistes fins als personatges més secundaris, encarnarà un dilema moral, sempre hi haurà un moment en què el relat els posarà entre l'espasa i la paret, els obligarà a posicionar-se. Com a *A propòsit d'Elly* (2009), un sol fet –allà, una desaparició; aquí, una empenta desafortunada– posa al descobert les veritables misèries de la condició humana, misèries amb les quals qualsevol de nosaltres pot identificar-se. La posada en escena amaga detalls que corresponen als interessos del personatge que en cada moment condueix la trama, detalls que després seran rellevants per entendre la complexitat del pla general.

Fugint de la denúncia social

I quin és el pla general? Seria temptador parlar de la societat iraniana contemporània, de la qual Farhadi ens fa cinc cèntims: per exemple, la dona que ha d'amagar al marit que està treballant de cuidadora d'un avi perquè la seva religió no li ho permet ens serviria per retratar una realitat marcada a foc pel masclisme i el fanatisme islàmic. Però la pel·lícula mai no es deixa empresonar per la denúncia social, està massa interessada a demostrar que tota veritat és una forma sofisticada de mentida o que tota mentida és una forma sofisticada de veritat.

Sergi Sánchez - timeout.com